

nr. 319 862 van 13 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 december 2024 *“tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Een uittreksel uit het Visum Informatiesysteem (VIS) van 11 juli 2023 leert dat verzoeker initieel door Nederland een Schengenvisum werd uitgereikt geldig van 26 september 2018 tot 26 maart 2019, dat echter op 6 februari 2019 werd ingetrokken omdat *“[d]e aanvrager [...] door één of meer lidstaten [wordt] beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 21, van Verordening (EG) nr. 2016/399 (Schengengrenscore), of de internationale betrekkingen van één of meer van de lidstaten (artikel 32, 1, a), VI en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode”*. Zelf verklaart hij hierover dat hij *“[o]p 21 december 2018 [...] opnieuw met drugs naar Nederland [is] gekomen doch [...] werd tegengehouden op de luchthaven van Schiphol”* en dat hij vervolgens *“werd ondergebracht in een gesloten centrum en op 6 februari 2019 gerepatrieerd naar Suriname”* (zie beslissing commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2024).

1.2. Verzoeker verklaart dat hij sinds 11 september 2022 in België verblijft (zie stukken 40, 65 en 70 van het elektronisch administratief dossier, vragenlijsten hoorrecht). Zijn eerste aanwezigheid op het grondgebied wordt vastgesteld op 21 oktober 2022, wanneer hij door de politie op heterdaad wordt betrapt op opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn partner. Hierbij wordt ook vastgesteld dat verzoeker door Nederland staat

geseind ter fine van weigering van toegang. Op 22 oktober 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit bevel wordt niet aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en is bijgevolg definitief in het rechtsverkeer.

1.3. Op 20 juli 2023 wordt een akte opgemaakt van erkenning door verzoeker van het kind G. van zijn partner, geboren in datzelfde jaar.

1.4. Op 1 augustus 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie opnieuw tot de afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Ook dit bevel wordt niet aangevochten en is bijgevolg definitief in het rechtsverkeer.

1.5. Verzoeker wordt op 19 november 2023 van zijn vrijheid beroofd en op 20 november 2024 wordt hij door de onderzoeksrechter onder aanhoudingsbevel geplaatst voor feiten van poging tot doodslag en opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn partner.

1.6. Bij vonnis van 13 januari 2024 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg van Turnhout veroordeeld voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn partner met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, feiten die plaatsvonden op 21 oktober 2022 en op 19 november 2023. Een in beslag genomen mes wordt verbeurd verklaard, waarbij wordt vastgesteld dat dit heeft gediend of bestemd was voor het plegen van het bewezen verklaarde misdrijf. Verzoeker wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met probatievoorstel voor de resterende straf.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 23 januari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en tot het opleggen van een inreisverbod voor 8 jaar in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Ook deze beslissingen worden door verzoeker niet aangevochten en zijn definitief in het rechtsverkeer.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 10 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet, ditmaal met vasthouding met het oog op verwijdering. Ondanks de vasthouding stelt verzoeker tegen dit bevel op 10 mei 2024 enkel een gewone schorsings- en annulatieprocedure in bij de Raad, gekend onder rolnr. 315 770.

1.9. Verzoeker dient op 10 mei 2024 een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 19 juni 2024 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard, omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsdocument.

1.10. Op 13 juni 2024 wordt bij de gemeente Westerlo een verklaring van wettelijke samenwoning gedaan. Op 30 juli 2024 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Westerlo de registratie van de wettelijke samenwoning, omdat sinds 1 januari 2024 een dergelijke verklaring in persoon door de betrokkenen op de gemeente moet worden afgelegd, wat gelet op verzoekers vasthouding niet het geval was, en omdat verzoekers strafrechtelijke veroordeling afbreuk doet aan het vermeende duurzame karakter van de relatie.

1.11. Op 27 augustus 2024 wordt een akte opgemaakt van erkenning door verzoeker van het kind A.C.Z. van zijn partner, geboren in 2020. Op dezelfde dag wordt een akte van prenatale erkenning opgemaakt in verband met het kind G. dat later dat jaar wordt geboren.

1.12. Verzoeker dient op 11 november 2024, nog steeds vanuit vasthouding, een verzoek om internationale bescherming in. Op 6 december 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal oordeelt dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met artikel 48/4 van de V r e e m d e l i n g e n w e t .

1.13. Op 27 december 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens. Dit zijn de bestreden beslissingen, die zijn gemotiveerd als volgt:

“Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [T.]

voornaam: [F.G.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Suriname

Werd op 10.04.2024, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1°, 3° en 12°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 13.11.2024, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 06.12.2024 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Betrokkene diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verwijderingsbeslissing van 13.11.2024 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENDS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds september 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.08.2023 dat hem betekend werd op 20.08.2023, noch het bevel van 23.01.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 23.01.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het

voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 13.11.2024 werd bij beslissing van 06.12.2024 geoordeeld dat betrokkene in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en dat betrokkene steunend op art. 55/4 wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen en poging tot misdaad aan partner. Feiten waarvoor hij op 23.01.2024 door de correctionele rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met probatieuitsstel van 4 jaar behoudens de voorlopige hechtenis. Deze straf is nog niet definitief.

Dergelijke handelingen getuigen in hoofde van betrokkene van een gevaarlijke ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van zijn. Dergelijke feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Voor het betrokken slachtoffer betekent het minstens een pijnlijke en traumatiserende ervaring die overigens potentieel slecht kon aflopen. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft op 13.11.2024 een aanvraag om internationale bescherming ingediend. Het CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Suriname geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 13.11.2024. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...].

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor wat betreft de bestreden maatregel tot terugleiding van verzoeker naar zijn land van herkomst Suriname

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

3.3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Nog stelt hij dat er

sprake is van een gebrek aan voldoende motivering en belangenafweging en vraagt hij “toepassing te maken van het arrest *Makdoudi t. België van het EHRM dd. 18 februari 2020*”.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Principes

1/ Wettelijke bepaling

Artikel 8 EVRM laat gelden dat:

[...]

Artikel 8 van het EVRM is een fundamenteel recht dat individuen rechtstreeks kunnen inroepen voor de Belgische administratieve en gerechtelijke autoriteiten.

Wanneer een risico op schending van het recht op respect op privé- en familielevens wordt aangevoerd, dient het gerecht eerst en vooral te bepalen of er al dan niet een privé- en/of familielevens bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de bestreden beslissing een aantasting is van het privé- en/of familielevens.

2/ Toepassing ratione materiae van artikel 8 EVRM

Bij de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en/of familielevens, dient het gerecht een beoordeling te maken van het privé- en familielevens.

Artikel 8 EVRM voorziet geen definitie van het begrip “privélevens” noch van het begrip “familielevens”.

Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht geïnterpreteerd dienen te worden.

Het al of niet bestaan van een “familielevens” is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

*In haar arrest *Slivenko tegen Letland* oordeelde het Europees Hof dat het familielevens in de zin van artikel 8 EVRM beperkt is tot de “kernfamilie”, zijnde ouders en hun minderjarige kinderen.*

Het wederzijds genot van ouder en kind van elkaars gezelschap vormt volgens het EHRM een fundamenteel element van het familielevens in de zin van artikel 8 EVRM waarbij elke nationale maatregel die het genot van dit gezelschap verhindert een aantasting van het recht op respect voor het familielevens uitmaakt. Bovendien is het samenwonen van ouders met hun minderjarige kinderen geen sine qua non opdat er sprake kan zijn van familielevens in de zin van artikel 8 EVRM.

Volgens artikel 8 EVRM omvat het begrip familie ook de relatie tussen een ouder en kind, zelfs zonder samenwoning, ongeacht of het kind binnen of buiten het huwelijk is geboren. Dit benadrukt dat fysieke cohabitatie geen vereiste is voor een familieband. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent het gezamenlijk genieten van elkaars gezelschap tussen ouder en kind als fundamenteel voor het familielevens, waarbij elke belemmering hiervan gezien wordt als een aantasting van het recht op respect voor het familielevens.

Het Europees Hof heeft eveneens geoordeeld dat, bij het nemen van een verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezins- en familielevens in de zin van artikel 8 EVRM schendt, de Staat het hoger belang van de kinderen in overweging dient te nemen. Het Hof gaat zelfs verder en oordeelde dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Bovendien onderzoekt het Hof nadrukkelijk het beste belang en het welzijn van kinderen, vooral de ernst van de moeilijkheden die eventuele kinderen van de verzoeker waarschijnlijk zullen ondervinden in het land waarheen de verzoeker wordt uitgewezen. Dit omvat ook de soliditeit van sociale, culturele en familiebanden met het gastland en met het land van bestemming.

Het Hof heeft bevestigd dat het beste belang van minderjarige kinderen in aanmerking moet worden genomen bij de afweging met betrekking tot de uitzetting van een ouder. Dit omvat de ontberingen van het terugkeren naar het land van herkomst van de ouder.

Hoewel aanvragen meestal worden ingediend door de persoon die wordt uitgezet, heeft het Hof duidelijk gemaakt dat uitzetting niet alleen inbreuk maakt op de rechten van de persoon die wordt uitgezet, maar ook op die van familieleden die achterblijven.

Dit heeft invloed op het gehele gezin en niet alleen op de individuele verzoeker.

In ieder geval heeft De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest n° 93 799 dd. 17 december 2012 het volgende geoordeeld:

“3.5.3 En l’espèce, la partie requérante allègue la violation de l’article 8 de la Convention européenne des droits de l’Homme par la décision entreprise et soutient que la partie défenderesse porte atteinte au droit au respect de la vie familiale du requérant, en le privant de séjourner en Belgique où vivent sa fille et sa compagne, avec laquelle il projette de se marier. Pour étayer ses propos, elle fait valoir que le requérant, sa compagne et leur fille entretiennent de réels liens familiaux, nonobstant l’incarcération du requérant ; elle dépose une copie de l’extrait d’acte de naissance de la fille du requérant, née à Ixelles le 23 avril 2010, et

que ce dernier a reconnue. En annexe à sa requête, elle dépose en outre divers documents attestant la réalité et l'effectivité des liens entre le requérant, sa fille et la mère de cette dernière, notamment des listes de visites en prison ainsi que des photos. La partie requérante reproche à la partie défenderesse de ne pas avoir procédé à une mise en balance des intérêts en présence au regard de la situation familiale du requérant. Elle ajoute encore que cette mise en balance « aurait penché en faveur du requérant », car même si « la gravité des faits pour lesquels le requérant a été condamnée (sic), si elle est réelle, n'en est pas moins insuffisante pour porter atteinte, à ce point, dans sa vie privée et familiale » ; la requête introductive d'instance explicite son argumentation à cet égard par différents éléments : ancienneté des faits ayant entraîné la condamnation pénale, durée de la peine inférieure à cinq ans, unique condamnation, sa compagne et sa fille sont belges, sa fille nécessite des soins de santé, caractère déraisonnable de l'exigence pour ces deux personnes de suivre le requérant en Tunisie. En tout état de cause, le test de proportionnalité n'a pas été effectué par la partie défenderesse.

3.5.4 Il ressort du dossier administratif qu'avant la prise de l'acte attaqué, la partie défenderesse avait connaissance de la reconnaissance de paternité du requérant à l'égard de sa fille, notamment via les documents annexés à la demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois, introduite le 1er août 2011, sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980. Or, il n'apparaît ni de l'acte attaqué, ni du dossier administratif que la partie défenderesse a pris cet élément en considération lors de la prise de sa décision. Dès lors, il ne ressort nullement des éléments de la présente affaire, ni que la partie défenderesse a pris en compte l'existence de la vie familiale du requérant ni, a fortiori, que la même partie défenderesse a procédé à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la situation familiale actuelle du requérant, et a, notamment, vérifié s'il existe des empêchements au développement ou à la poursuite d'une vie familiale normale et effective du requérant, de sa compagne et de sa fille, ailleurs que sur le territoire belge.

Le Conseil estime donc, suite à un examen *prima facie*, que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme doit dès lors être considérée comme sérieuse. "

3/ Positieve verplichting – inmenging

Wat betreft een inbreuk op het privé- en/of familieleven, heeft het EHRM een onderscheid gemaakt tussen twee situaties: (i) de betrokkene geniet van een verblijfsrecht, of (ii) het gaat om een eerste toelating tot het grondgebied of een illegaal verblijf.

In de tweede hypothese – zoals in casu het geval is – heeft het EHRM geoordeeld dat geen onderzoek op grond van artikel 8 paragraaf 2 EVRM dient plaats te vinden. In dergelijk geval heeft het EHRM daarentegen geoordeeld dat onderzocht dient te worden of de Staat een positieve verplichting heeft om betrokkene de mogelijkheid te geven een privé- en/of familieleven op te bouwen en te onderhouden.

Dergelijk onderzoek dient plaats te vinden door een belangenafweging te maken waarbij rekening wordt gehouden met enerzijds de individuele belangen van verzoeker en anderzijds de collectieve belangen van de gemeenschap.

Indien uit dergelijke belangenafweging blijkt dat de Staat een positieve verplichting heeft, is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Er dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat artikel 8 EVRM een fundamenteel grondrecht waarborgt en anderzijds dat de bepaling in artikel 8 EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

4/ Deugdelijk onderzoek

Het komt toe aan de administratieve overheid om, alvorens een beslissing te nemen, een deugdelijk onderzoek te voeren, daarbij rekening houdend met de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

*

Voorts houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid haar beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden, en met name de relevante feiten op juiste en volledige wijze moet verzamelen en in haar besluitvorming betrekken.

Toepassing in casu

Beschermwaardig familiaal leven

In casu kan worden aangevoerd dat tussen verzoeker, zijn partner en de kinderen - die allen de Surinaamse nationaliteit bezitten - sprake is van een familieleven in de zin van artikel 8 EVRM nu zij gezamenlijk de kernfamilie uitmaken die volgens het EHRM de door artikel 8 EVRM geboden bescherming geniet.

Bovendien wordt het familieleven van verzoeker verder benadrukt door zijn langdurige relatie met de moeder van zijn kinderen - liefdesrelatie die 7 jaar geleden gestart is - en hun gezamenlijke zorg voor hun kinderen.

Verzoeker is al 7 jaren samen met mevrouw [K.] en was aanwezig bij de geboorte van zijn twee eerste kinderen.

Zijn derde kind [G.] ziet en hoort hij momenteel elke dag via videocall.

Er is een sterke en voortdurende familierelatie en sprake van nauwe en duurzame familiebanden van verzoeker.

Mevrouw [K.] heeft nog 2 andere minderjarige kinderen uit een vorige relatie: [R.] en [D. K.] (stuk 31)

Ook voor deze kinderen heeft verzoeker gezorgd alsof het zijn eigen kinderen waren.

Mevrouw [K.] dient op dit moment alleen zorg te dragen voor haar 5 kinderen waaronder een pasgeborene, dit is niet houdbaar (stuk 40).

*

Verzoeker heeft een inreisverbod van 8 jaar ontvangen.

In dit verband is de duur van het uitsluitingsbevel van belang, in het bijzonder of een verbod op herinreis van beperkte of onbeperkte duur is, zoals benadrukt in de zaak Savran tegen Denemarken (Grote Kamer, § 182).

De uitzetting van verzoeker, gepaard met een inreisverbod van maar liefst 8 jaar leidt onvermijdelijk tot een langdurige scheiding van het gezin.

Deze gedwongen scheiding, die zich uitstrekt over jaren, is in strijd met het hogere belang van het gezin.

Het is essentieel om te erkennen dat een dergelijke langdurige afwezigheid van verzoeker uit het leven van zijn partner en zijn kinderen niet alleen de familiebanden zal verzwakken, maar ook aanzienlijke negatieve gevolgen zal hebben voor de emotionele en psychologische ontwikkeling van de kinderen.

De impact van deze lange scheiding moet zorgvuldig worden gewogen tegen de redenen voor het inreisverbod, vooral gezien het feit dat het belang van de kinderen als primair moet worden beschouwd in overeenstemming met de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Er is thans nog steeds een liefdevolle band aanwezig tussen verzoeker en zijn (plus) kinderen alsook tussen verzoeker en zijn partner mevrouw [K.] die betrokken is waarbij verzoeker niet ontkent dat er ernstige relatieproblemen zijn geweest in het verleden en hij zich ten aanzien van mevrouw [K.] misdragen heeft.

Een terugkeer naar Suriname voor zijn gezin is uitgesloten.

Bovendien lopen de oudste kinderen hier school.

De overheid heeft, ondanks het aanwezig zijn van pertinente elementen, waarvan zij kennis heeft of hoe dan ook kennis moet hebben, nagelaten om (i) na te gaan of er een werkelijk familieleven bestaat tussen verzoeker en zijn gezin, (ii) een belangenafweging van de in het geding zijnde belangen uit te voeren, en (iii) voldoende zwaarwichtigheid toe te kennen aan het belang van de kinderen.

*

Art. 74/13 Verblijfswet bepaalt:

[...]

DVZ besluit dat er in casu geen schending kan zijn van artikel 8 EVRM.

Dit is onjuist.

Er kan niet redelijkerwijze betwist worden dat verzoeker wel degelijk beschikt over een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Met andere woorden een belangenafweging impliceert een onderzoeksplicht bij DVZ op basis van alle (gekende) concrete en individuele elementen.

DVZ heeft zulk diepgaand onderzoek niet uitgevoerd ondanks het feit dat zij op de hoogte was van de nieuwe elementen.

Bij het nemen van de bestreden beslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

DVZ houdt in dit dossier geen minstens onvoldoende rekening met de affectieve band die verzoeker onderhoudt met zijn partner en kinderen.

Deze kinderen hebben niet alleen het recht om hun vader te kennen doch ook om deze dicht bij zich te hebben.

Dit is waar het hoger belang van het kind precies over gaat en wat dient te primeren.

In het licht van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet dient DVZ bij het nemen van een uitvoerbare vertrekbeslissing het individueel belang af te wegen tegenover het algemeen belang.

Door de beoogde uitwijzing grijpt DVZ drastisch in op het recht op een gezinsleven van verzoeker.

De bestreden beslissing is in zijn geheel onvoldoende het resultaat van een individuele beoordeling van het dossier inzake mensenrechten, evenredigheid en zorgvuldigheid.

De zwaarwichtigheid van de ingreep in het gezinsleven van verzoeker en zijn gezin door het opleggen van een uitvoerbare vertrekverplichting zonder daarbij rekening te houden met nieuwe elementen en familiale belangen constitueert een schending van artikel 8 EVRM.

Het gezinsleven van verzoeker, zijn partner en de kinderen in België wordt praktisch onmogelijk gemaakt door DVZ.

Tijdstip

Bij het nemen van de bestreden beslissing moet de verwerende partij rekening houden met alle nieuwe elementen die zij kent of zou moeten kennen.

Op 27 december 2024 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet alleen een nieuwe detentiemaatregel genomen (vasthouding), maar ook het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten terug uitvoerbaar verklaard overeenkomstig artikel 52/3 §3 Verblijfwet.

Deze aanpak vereist een zorgvuldige beoordeling van de huidige omstandigheden, vooral met betrekking tot de rechten van de verzoeker, zijn partner en kinderen onder artikel 8 van het EVRM.

Gezien de nieuwe elementen gerelateerd aan artikel 8 van het EVRM, had de Dienst Vreemdelingenzaken niet moeten volstaan met het automatisch toepassen van artikel 52/3 § 3 Verblijfwet om het bevel om het grondgebied te verlaten terug uitvoerbaar te maken.

DVZ diende de rechtmatigheid van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten te herbeoordelen in het licht van artikel 8 EVRM, a fortiori het vorige bevel en sindsdien nieuwe elementen haar ter kennis werden gebracht waaruit blijkt dat verzoeker ondertussen vader is van 3 jonge kinderen en hij en mevrouw K. zich verzoend hebben, zodanig zelfs dat zij wensen te huwen.

Verzoeker brengt het begin van bewijs bij dat een uitwijzing naar Suriname een manifeste aantasting van zijn gezins- en familielevens betekent nu de uitvoering van deze maatregel het fysiek contact van verzoeker met zijn liefdespartner mevrouw K. en zijn nog zeer jonge kinderen definitief zal verhinderen en hun geplande huwelijk ook niet voltrokken zal kunnen worden.

Hierdoor zal hun gezins- en familielevens niet verduurzaamd kunnen worden.

Verwerende partij heeft hier geen rekening mee gehouden.

Uw Raad dient deze casus te beoordelen in het licht van het arrest Makdoudi t. België van het EHRM dd. 18 februari 2020.

Het recht op privé- en familielevens is geschonden door het gebrek aan belangenafweging en voldoende motivering, wegens het niet erkennen van het gezinsleven van verzoeker in België.

Er is dient een ex nunc beoordeling en controle te gebeuren.

Er is in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de nieuwe overlegde elementen.

Het EHRM achtte dit in de Makdoudi case zeer problematisch.

De bestreden maatregel is strijdig met artikel 8 EVRM."

3.3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Overeenkomstig artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot verwijdering de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 volgt een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop is gericht te waarborgen dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en daaromtrent een concrete afweging maakt. Deze drie te respecteren elementen vinden hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het EU-Handvest, dat de lidstaten in acht moeten nemen bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn. Overeenkomstig artikel 52.3 van het EU-Handvest moet aan de voormelde artikelen van dit Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.3.4. Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven en bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

3.3.5. Verzoeker beroept zich op een gezinsleven in België met zijn partner en hun drie minderjarige kinderen, geboren in 2020, 2023 en 2024. Zij hebben allen de Surinaamse nationaliteit. Hij stelt dat hij al 7 jaar een relatie heeft met zijn partner en zij gezamenlijk de zorg opnemen voor hun kinderen. Hij merkt nog op dat hij aanwezig was bij de geboorte van zijn twee eerste kinderen en hij zijn jongste kind elke dag ziet en hoort via videocall. Hij geeft aan dat zijn partner ook nog twee andere minderjarige kinderen heeft uit een vorige relatie en hij ook voor deze kinderen heeft gezorgd alsof het zijn eigen kinderen waren. Hij stelt dat zijn partner momenteel, gelet op zijn vasthouding, alleen de zorg moet dragen voor haar 5 kinderen, waaronder een pasgeborene, wat niet houdbaar zou zijn. Hij benadrukt verder dat hij onder inreisverbod staat voor 8 jaar, waardoor zijn uitzetting onvermijdelijk zou leiden tot een langdurige scheiding van zijn gezin. Deze gedwongen scheiding voor meerdere jaren is volgens hem in strijd met het hogere belang van het gezin, nu dit de familiebanden zal verzwakken, een gezinsleven praktisch onmogelijk zal maken en ook aanzienlijke negatieve gevolgen zal hebben voor de emotionele en psychologische ontwikkeling van de kinderen. Hij voert aan dat een terugkeer naar Suriname voor zijn gezin uitgesloten is en de oudste kinderen bovendien school lopen in België. Volgens verzoeker heeft verweerder nagelaten om 1) het bestaan van een werkelijk gezinsleven na te gaan, 2) een belangenafweging door te voeren en 3) een voldoende gewicht toe te kennen aan het belang van de betrokken kinderen. Zowel de affectieve band met zijn partner en kinderen als het recht van zijn kinderen om hun vader ook dicht bij zich te hebben, is volgens hem niet of onvoldoende in rekening werd gebracht. Hij betoogt nog dat verweerder niet mocht volstaan met het automatisch toepassen van artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet om het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten terug uitvoerbaar te maken. Volgens hem diende verweerder de rechtmatigheid van de uitvoering van dit bevel om het grondgebied te verlaten te herbeoordelen in het licht van artikel 8 van het EVRM, nu sindsdien zijn derde kind is geboren en hij en zijn partner zich verzoenden en zelfs wensen te huwen.

3.3.6. Voorafgaandelijk moet worden benadrukt dat in hoofde van verzoeker reeds op 10 april 2024 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het is in de eerste plaats deze beslissing die maakt dat verzoeker op gedwongen wijze zal worden verwijderd van het gehele Schengengrondgebied, nu hij er illegaal verblijft, hij wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde en hij onder inreisverbod voor 8 jaar staat. De huidige bestreden beslissing stelt enkel vast dat dit reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten na de negatieve afsluiting van het door verzoeker tijdens de vasthouding ingediende verzoek om internationale bescherming terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet, alsook dat het noodzakelijk blijft om in uitvoering van dit bevel verzoeker “zonder verwijf” terug te leiden naar zijn land van herkomst, Suriname, gelet op een risico op onderduiken. Een verwijdering van verzoeker naar Suriname wordt niet in strijd geacht met artikel 3 van het EVRM.

Waar verweerder vaststelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 april 2024 overeenkomstig artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet opnieuw uitvoerbaar is gelet op de negatieve uitkomst van het verzoek om internationale bescherming, betreft dit op zich geen ‘beslissing’ van verweerder, maar een loutere vaststelling van het van rechtswege terug uitvoerbaar worden van deze verwijderingsbeslissing.

Huidige bestreden beslissing kan alleszins niet los worden gezien van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 10 april 2024, dat op zijn beurt voortvloeit uit eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten op 22 oktober 2022, 1 augustus 2023 en 23 januari 2024, waarbij dit laatste bevel gepaard ging met een inreisverbod voor 8 jaar. In al deze voorgaande beslissingen werd rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Noch de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 22 oktober 2022, 1 augustus 2023 en 23 januari 2024 noch het inreisverbod voor 8 jaar van laatstgenoemde datum werd door verzoeker bij de Raad aangevochten, waardoor deze beslissingen definitief in het rechtsverkeer zijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 april 2024 werd weliswaar aangevochten bij de Raad, maar – ondanks de vasthouding en het bijgevolg op dat moment reeds imminent karakter van de verwijdering – slechts met een (gewoon) schorsings- en annulatieberoep. Verzoeker liet na tegen dit bevel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet in te dienen bij de Raad, een procedure die – gelet op artikel 39/83 van deze wet – de gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege zou hebben opgeschort totdat de Raad hierover uitspraak deed. Van een verzoeker die meent dat zijn verwijdering in strijd is met artikel 8 van het EVRM, mag worden verwacht dat deze hiertoe de op dat ogenblik meest geëigende procedure aanwendt, wat verzoeker naliët. Dat de verwijderingsbeslissing van 10 april 2024 niet het voorwerp uitmaakt(e) van een schorsingsprocedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, is louter een gevolg van verzoekers eigen nalatig handelen. Hij brengt hiervoor alvast ook geen enkele rechtvaardiging naar voor.

3.3.7. De Raad herhaalt dat huidige bestreden beslissing niet los kan worden gezien van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 10 april 2024, dat op zijn beurt voortvloeit uit eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten op 22 oktober 2022, op 1 augustus 2023 en op 23 januari 2024, waarbij dit laatste bevel gepaard ging met een inreisverbod voor 8 jaar.

Zoals het Hof van Justitie heeft benadrukt, vereist het nuttig effect van de Terugkeerrichtlijn hoe dan ook dat een krachtens deze richtlijn ingeleide procedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod, is vastgesteld, kan worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming, zodra dat verzoek in eerste aanleg is afgewezen. De lidstaten mogen immers niet de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar brengen (HvJ 15 februari 2016, C-601/15 PPU, J. N., tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, § 75).

Verweerder heeft zich zowel op 23 januari 2024 als op 10 april 2024 reeds duidelijk op het standpunt gesteld dat een verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst Suriname, en dit met inreisverbod voor 8 jaar, niet disproportioneel ingrijpt in zijn gezinsleven met zijn partner en kinderen. Hierbij werd op zich het bestaan van een gezinsleven met zijn partner en kinderen ook niet betwist. Er blijkt dat wel degelijk een beoordeling en belangenafweging in het licht van dit gezinsleven heeft plaatsgevonden. Verweerder stelde zich op het standpunt dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de gezinsbelangen die hij kan doen gelden. Hij wees op de feiten van opzettelijke slagen en verwondingen waarvoor verzoeker op 23 januari 2024 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met probatie-uitstel voor de resterende straf, en benadrukte het gegeven dat deze feiten werden gepleegd tegen zijn partner. Deze feiten wijzen volgens verweerder op een gevaarlijke ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van zijn partner. Hij benadrukte het maatschappelijk ontoelaatbaar karakter van deze feiten en de minstens pijnlijke en traumatiserende ervaring voor zijn partner die bovendien slecht had kunnen aflopen. Gelet op het gewelddadig karakter van de feiten en de maatschappelijke ernst ervan, is hij van mening dat verzoeker een (ernstige) bedreiging vormt voor de openbare orde die de bovenhand neemt op zijn gezinsbelangen. Verweerder benadrukte ook dat zowel verzoeker als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker in België, en dat zij er binnen deze preciaire context alsnog voor kozen om in België een gezinsleven uit te bouwen. Niettegenstaande het zwaarwichtig karakter van het inreisverbod voor 8 jaar, ging verzoeker hiertegen niet in beroep en gaf hij aldus niet aan dat, in de omstandigheden zoals deze op dat ogenblik zich reeds voordeden – waaronder zijn gezinsleven met zijn partner en op dat ogenblik twee kinderen –, deze beslissing disproportioneel ingreep in zijn gezinsleven of in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM.

Nu verweerder het bestaan van een gezinsleven op zich heeft aanvaard in zijn voormelde beslissingen van 23 januari 2024 en 10 april 2024, blijkt niet dat verzoeker dienstig kan aanvoeren als zou verweerder onterecht het bestaan hiervan in het kader van de tenuitvoerlegging van de huidige verwijderingsbeslissing van 10 april 2024, die de bestreden beslissing beoogt, niet zijn nagegaan. Gelet op voorgaande beoordeling blijkt eveneens dat verweerder, in het kader van de huidige (gedwongen) verwijderingsprocedure die reeds

een aanvang nam op 10 april 2024, een belangenafweging doorvoerde in het licht van verzoekers gezinsleven, zodat deze evenmin dienstig kan aanvoeren dat verweerder zulks heeft nagelaten.

Zoals verweerder terecht stelt, is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Verzoeker beschikt(e) namelijk niet over een verblijfsrecht of een verblijfsmachtiging.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Zoals verweerder terecht stelt, was verzoeker nooit toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België en moeten hij en zijn partner zich er vanaf het begin van bewust zijn geweest dat het gezinsleven dat zij in dit land hebben gesticht, omwille van verzoekers precaire verblijfssituatie, eveneens een precair karakter kende. In de gegeven omstandigheden kan, overeenkomstig de voormelde rechtspraak van het EHRM, enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

In dit verband moet trouwens nog worden opgemerkt dat een eerder door Nederland aan verzoeker uitgereikt Schengenvisum op 6 februari 2019 werd ingetrokken en hij door Nederland werd geseind ter fine van weigering van toegang. Voortgaand op de stukken van het administratief dossier en verzoekers eigen verklaringen, ook in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, blijkt dat dit verband hield met zijn betrokkenheid bij de illegale invoer van drugs in Europa. Ook in Frankrijk blijkt hij gekend te zijn voor dergelijke feiten. Hiermee blijkt hij dus reeds sinds zijn prille aankomst in Europa betrokken te zijn geweest bij ernstige strafbare feiten, wat eens te meer maakt dat noch hij noch zijn partner erop konden vertrouwen dat zij hier hun gezinsleven konden opbouwen. Voortgaand op zijn verklaringen dat hij in september 2022 naar België kwam, moet trouwens nog worden opgemerkt dat verzoeker na een verblijf van amper één maand ook in België in aanraking kwam met de politiediensten voor strafbare feiten, waar reeds op 21 oktober 2022 de politie een eerste keer diende tussen te komen voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn partner. Voor deze, en latere, feiten van opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn partner met arbeidsongeschiktheid tot gevolg zal verzoeker op 23 januari 2024 strafrechtelijk worden veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met probatievoorstel voor de resterende straf. Hierbij werd ook een mes verbeurd verklaard dat heeft gediend of was bestemd voor het plegen van het bewezen verklaarde misdrijf. Dit alles toont de ernst van de feiten en de maatschappelijke ontoelaatbaarheid ervan, zoals aangegeven door verweerder, ook meer dan voldoende aan.

Verzoeker betwist volgende beoordeling van verweerder in de bestreden beslissing inzake de door hem gepleegde feiten en zijn persoonlijke gedragingen die hebben geleid tot zijn strafrechtelijke veroordeling ook niet: *“Dergelijke handelingen getuigen in hoofde van betrokkene van een gevaarlijke ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van zijn. Dergelijke feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Voor het betrokken slachtoffer betekent het minstens een pijnlijke en traumatiserende ervaring die overigens potentieel slecht kon aflopen. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.*

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verweerder heeft zich, rekening houdend met het gegeven dat verzoeker en zijn partner vanaf het begin wisten dat de uitbouw van een gezinsleven in België precair was, op het standpunt gesteld dat de redenen van openbare orde zwaarder doorwegen dan verzoekers gezinsbelangen. Dit standpunt werd door verweerder ingenomen in het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 april 2024 en verzoeker heeft, zo wordt herhaald, ondanks zijn vasthouding met het oog op tenuitvoerlegging van dit bevel op hetzelfde ogenblik nagelaten de Raad te vatten in de schorsingsprocedure in uiterst dringende noodzakelijkheid. Aldus is dit bevel, dat op zich niet het voorwerp is van huidig beroep, nog steeds in het rechtsverkeer en wordt de wettigheid ervan vermoed.

Verzoeker kan ook niet overtuigen dat er zich sinds voormeld bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 10 april 2024 inzake zijn gezinsleven wezenlijk nieuwe ontwikkelingen voordeden. Hij wijst weliswaar op de verzoening met zijn partner en de geboorte van hun derde kind in oktober 2024, maar ten tijde van het bevel van 10 april 2024 was deze ingeroepen verzoening ook reeds een feit en was de nieuwe zwangerschap van zijn partner reeds gekend. Voor verweerder deed dit geen afbreuk aan de beoordeling inzake artikel 8 van het EVRM (stuk 70, elektronisch dossier). Alleszins heeft deze zwangerschap op dat ogenblik verzoeker er ook niet toe aangezet om de Raad te vragen de tenuitvoerlegging van het bevel van 10 april 2024 bij uiterst dringende noodzakelijk te schorsen, opdat hij bij de geboorte van zijn kind kon zijn en verder bij zijn gezin kon blijven, minstens in afwachting van een uitspraak ten gronde door de Raad. In de voorliggende omstandigheden kan niet worden aangenomen dat het gegeven dat verzoeker voor de derde keer vader zou worden een volstrekt nieuw gegeven betreft dat niet reeds bestond ten tijde van het bevel van 10 april 2024 of dat verzoeker niet eerder had kunnen aanbrengen bij het bestuur en/of de Raad. Ook het gegeven dat verzoeker en zijn partner intussen plannen zouden hebben om wettelijk samen te wonen of te huwen, of nog het gegeven dat sinds zijn vasthouding verzoeker ook officieel de erkenning van zijn oudste en jongste kind heeft doorgevoerd, betreffen geen wezenlijk nieuwe gegevens die van aard zijn afbreuk te kunnen doen aan de gedane beoordeling of belangenafweging, hierop een ander licht kunnen werpen of een hernieuwde beoordeling of belangenafweging noodzakelijk maakten. Immers, het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner en kinderen, of nog verzoekers vaderschap van de kinderen, werd op zich niet betwist in de verwijderingsbeslissing van 10 april 2024. De Raad herhaalt nog dat verzoekers partner op het ogenblik ook reeds zwanger was van hun derde kind. Verzoeker kan aldus niet overtuigen dat, in vergelijking met de situatie zoals deze zich reeds voordeed op het ogenblik van de verwijderingsbeslissing van 10 april 2024, bij het nemen van de bestreden beslissing op het vlak van zijn gezinssituatie een wezenlijke gewijzigde situatie voorlag waardoor de eerder doorgevoerde belangenafweging inzake de verenigbaarheid van de verwijderingsmaatregel van verzoeker naar Suriname met artikel 8 van het EVRM niet langer kon standhouden. Aldus volgt de Raad verzoeker niet dat ter zake een nieuwe beoordeling en motivering in de bestreden beslissing noodzakelijk was, minstens toont verzoeker niet aan dat hij een voldoende belang heeft om dit aan te voeren.

Alleszins kan verzoeker ook niet overtuigen dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in zijn gezinsleven of nog in strijd is met het hoger belang van het kind. Rekening houdend met de gegevens dat verzoeker nooit werd toegelaten tot een verblijf, het gezinsleven dat werd opgebouwd in dit land vanaf het begin precair was en verzoeker als een gevaar voor de openbare orde moet worden beschouwd, en daarenboven – zoals verweerder benadrukte – zijn slachtoffer zijn eigen partner betrof, toont verzoeker zulks alleszins niet concreet aan. In het kader van de vasthouding stelde de kamer van inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep van Antwerpen bij arrest van 18 november 2024 trouwens nog vast dat *“[gelet] op [de] bewezen verklaarde tenlasteleggingen ten aanzien van de moeder van zijn kinderen staat het vast dat hij een gevaar vormt voor deze gezinsleden”*. De Raad erkent dat de partner van verzoeker zich in een moeilijke situatie bevindt, nu zij thans alleen moet instaan voor haar 5 kinderen – waarvan 2 kinderen uit een vroegere relatie en 3 kinderen met verzoeker, waaronder een pasgeborene –, maar hiermee wordt nog niet aangetoond dat een verwijdering van verzoeker naar Suriname artikel 8 van het EVRM of het hoger belang van de kinderen miskend in het licht van de gedane vaststellingen. De partner staat intussen ook al sinds minstens april vorig jaar alleen in voor de kinderen, zonder dat blijkt dat dit voor haar onoverkomelijk is of zij niet de nodige ondersteuning kan genieten van familie, vrienden en/of gezinsondersteunende instanties. Dat dit *“niet houdbaar”* zou zijn, wordt niet concreet aangetoond. In de gegeven omstandigheden toont verzoeker niet aan dat in de belangenafweging onvoldoende gewicht wordt gegeven aan het belang van de betrokken kinderen.

In zoverre verzoeker wijst op de affectieve band met zijn kinderen en hun recht om hun vader dicht bij hen te hebben en aanvoert dat een gedwongen scheiding voor meerdere jaren de familiebanden zal verzwakken en ook aanzienlijke negatieve gevolgen zal hebben voor de emotionele en psychologische ontwikkeling van de kinderen, merkt de Raad nog op dat het gegeven dat verzoeker voor 8 jaar wordt gescheiden van zijn gezin in België niet zozeer een gevolg is van de bestreden beslissing maar wel van het inreisverbod voor 8 jaar van 23 januari 2024 dat hij niet aanvocht voor de Raad, waardoor dit definitief is. Van verzoeker mocht worden verwacht dat als hij van mening was dat dit inreisverbod de belangen van hem en zijn kinderen zou miskennen, hij de nodige stappen zou hebben gezet om dit aan te vechten, wat hij naliet. De Raad benadrukt dat verzoeker op dat ogenblik reeds vader was van twee van zijn kinderen. Alleszins beperkt hij zich ter zake ook tot zeer algemene en niet concreet uitgewerkte beweringen dat de scheiding van hun vader negatieve gevolgen zou hebben voor de emotionele en psychologische ontwikkeling van zijn kinderen, zonder ook stil te staan bij het effect dat zijn partnergeweld kan hebben (gehad) op zijn kinderen. Nergens blijkt bovendien uit dat de contacten met de kinderen niet op dagelijkse of minstens zeer regelmatige basis op afstand en via de moderne communicatiemiddelen kunnen worden onderhouden, en door bezoeken van de gezinsleden aan hem in Suriname. Aldus kan verzoeker ook steeds zijn vaderrol opnemen voor de kinderen.

Daarenboven betoogt verzoeker weliswaar dat een terugkeer naar Suriname voor zijn gezinsleden uitgesloten is, maar hij toont dit op geen enkele wijze concreet aan. De loutere vermelding dat de oudste

kinderen school lopen, toont op zich alleszins nog niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan die een verderzetting van het gezinsleven in Suriname verhinderen of dit enkel in België kan plaatsvinden. Nergens wordt concreet aangetoond dat de kinderen een gepaste scholing niet kunnen aanvatten of verderzetten in Suriname. Evenmin blijken concrete redenen op grond van hun leeftijd en/of aanpassingsvermogen die maken dat de betrokken kinderen niet in redelijkheid elders het gezinsleven kunnen verderzetten. Op het vlak van de taal kunnen alvast weinig problemen worden verwacht. Verzoeker erkent trouwens zelf dat zijn gezinsleden evenzeer de Surinaamse nationaliteit hebben. Hij toont aldus andermaal niet aan dat de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze leidt tot een verbreking van de gezinsbanden of een verderzetting van het gezinsleven verhindert. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat hij, indien gewenst, met zijn partner niet in Suriname in het huwelijk kan treden.

Er wordt nog benadrukt dat het (hoger) belang van het kind niet absoluut is. Het belang van het kind heeft een primordiaal karakter, maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GWH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Verzoeker kan daarenboven vanuit zijn land van herkomst steeds op grond van zijn gezinsbelangen een eventuele opheffing of opschorting van het inreisverbod voor 8 jaar vragen. Er blijkt niet dat het, in de gegeven omstandigheden, kennelijk onredelijk is om van verzoeker te vragen dat hij hiertoe de geëigende, in de wet voorziene, procedures respecteert. Het hoger belang van het kind kan zo evenmin worden gebruikt als “troefkaart” die maakt dat het gezinsleven in alle gevallen en op eender welk ogenblik door de lidstaten mogelijk moet worden gemaakt waar de betrokken gezinsleden dit wensen (zie o.m. EHRM 8 maart 2016, I.A.A. e.a. / het Verenigd Koninkrijk, § 46).

In de gegeven omstandigheden wordt door de Raad niet aangenomen dat de bestreden beslissing in strijd is met verzoekers recht op gezinsleven, of dat het hoger belang van het kind eraan in de weg staat dat hij actueel wordt teruggeleid naar zijn land van herkomst.

Inzake verzoekers verwijzing naar het arrest Makdoudi tegen België van het EHRM van 18 juni 2020 merkt de Raad ten slotte op dat er enkele belangrijke verschillen zijn tussen deze zaak en de thans voorliggende zaak, ondanks het gegeven dat ook deze zaak bij het EHRM een derdelander betrof die onder inreisverbod voor meerdere jaren stond omwille van redenen van openbare orde en ten aanzien van wie vervolgens maatregelen tot verwijdering werden genomen. Wat het EHRM er in voormeld arrest toe bracht om een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen, was het gegeven dat noch bij het opleggen van het inreisverbod noch bij de latere verwijderingsmaatregelen door de Raad een concrete belangenafweging werd doorgevoerd inzake het gezinsleven en artikel 8 van het EVRM. Bij het opleggen van het inreisverbod werd het bestaan van een werkelijke gezinsleven zo onvoldoende bewezen geacht en de beroepen tegen de latere verwijderingsmaatregelen werden niet inhoudelijk beoordeeld omdat deze beslissingen als loutere uitvoeringsmaatregelen werden beschouwd van het besluit tot uitwijzing met inreisverbod voor 10 jaar of omdat werd geoordeeld dat de betrokkene geen legitiem belang had bij zijn beroep. Belangrijk verschil met de voorliggende zaak is dat verzoeker allereerst niet in beroep ging tegen het inreisverbod voor 8 jaar, waarin het gezinsleven met zijn partner en kinderen op zich niet werd betwist en wel degelijk een belangenafweging werd gemaakt. Hij gaf aldus zelf niet aan dat dit inreisverbod disproportioneel was in het licht van dit gezinsleven of in strijd was met het hoger belang van zijn kinderen. Ook tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 10 april 2024, dat opnieuw rekening hield met het gezinsleven, vatte hij de Raad niet in de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien verzoeker niet akkoord meent te kunnen gaan met een hem opgelegde maatregel, komt het hem natuurlijk in de eerste plaats zelf toe de geëigende stappen te zetten om hiertegen in rechte op te komen. Verder wijst de Raad op zijn voormelde beoordeling in het kader van de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.3.8. Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker een ernstige grief op grond van artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Evenmin toont hij *prima facie* een motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

3.3.9. Er dient te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is niet voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het door verzoeker ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel valt in wezen samen met zijn grief op grond van artikel 8 van het EVRM. Nu verzoekers grief op deze grond niet ernstig is bevonden, kan hij hiernaar niet dienstig verwijzen ter onderbouwing van zijn standpunt dat de tenuitvoerlegging van de

bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zal brengen. Ook aan de derde cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.5. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt afgewezen, nu de cumulatieve voorwaarden van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
D. D'HONDT,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

D. D'HONDT

I. CORNELIS